

Η Θεϊκή φτωχυσία.

π. Δημήτριος Μπόκος.

Μεγάλες γιορτές.

Η παράδοση του νόμου του Θεού, των δέκα εντολών, στον προφήτη Μωυσή, έγινε μέσα σε συγκλονιστικές συνθήκες που κατατρόμαξαν τους Ισραηλίτες. Το όρος Σινά τυλίχτηκε με φωτιά και καπνούς. Σκεπάστηκε με γνόφο, σκοτεινή νεφέλη. Βροντές και αστραπές, αλλά και δυνατά σαλπίσματα ηχούσαν πολύ δυνατά. Ο Θεός κατέβηκε στην κορυφή του όρους και κάλεσε τον Μωυσή να ανεβεί εκεί.

Ο Μωυσής εισήλθε στον γνόφο και έμεινε σαράντα ημερόνυχτα στο όρος, κατά τα οποία «άρτον ουκ έφαγε και ύδωρ ουκ έπινε». Συνομίλησε με τον Θεό, αξιώθηκε να δει «τα οπίσω» της δόξας του και όχι το πρόσωπό του, και έλαβε τις λίθινες πλάκες της Διαθήκης, γραμμένες θαυματουργικά «δακτύλω του Θεού».

Κατεβαίνοντας από το Σινά με τις πλάκες του νόμου στα χέρια του ο Μωυσής δεν είχε αντιληφθεί ότι το πρόσωπό του έλαμπε. Το είδαν πρώτοι ο Ααρών και οι πρεσβύτεροι, οι άρχοντες του Ισραήλ και φοβήθηκαν να τον πλησιάσουν. Ο Μωυσής τους κάλεσε κοντά του. Μίλησε σ' αυτούς και

κατόπιν σε όλο τον λαό, αναφέροντάς τους όλα όσα ο Κύριος τού είπε πάνω στο όρος. Όταν σταμάτησε να τους ομιλεί, έβαλε πάνω στο πρόσωπό του ένα κάλυμμα.

Στο εξής, όσες φορές μιλούσε με τον Κύριο (μέσα στη Σκηνή του Μαρτυρίου), αφαιρούσε το κάλυμμα μέχρι τη στιγμή που έβγαινε, για να ανακοινώσει στον λαό τις εντολές που λάβαινε από τον Θεό. Ο λαός έβλεπε ότι το πρόσωπο του Μωυσή ακτινοβολούσε. Γι' αυτό ο Μωυσής έβαζε το κάλυμμα στο πρόσωπό του, μέχρι να ξαναμπεί στη Σκηνή και να συνομιλήσει με τον Κύριο (Έξοδος, κεφ. 34).

Το εξόχως θαυμαστό αυτό γεγονός αντιπαραβάλλει με τη Μεταμόρφωση του Κυρίου ο πνευματέμφορος μελωδός άγιος Κοσμάς. Όχι για να εξισώσει σε αξία και λαμπρότητα τα δύο γεγονότα, αλλά, αντιθέτως, για να καταδείξει την τεράστια διαφορά μεταξύ τους. «Δια της εν γνώφω θείας ομφής, το πρόσωπον ποτέ εδοξάσθη Μωσής, Χριστός δε ως ιμάτιον φως και δόξαν αναβάλλεται· φωτός αυτουργός γαρ πεφυκώς καταυγάζει τους μέλποντας· Ευλογείτε πάντα τα έργα Κυρίου τον Κύριον» (ωδή η'). Το πρόσωπο του Μωυσή, λέγει, «εδοξάσθη», έλαμψε, από τη συνομιλία του με τον Θεό μέσα σε γνώφο, σε σκοτεινή νεφέλη. Ο Χριστός όμως έχει από φυσικού του το φως και τη δόξα, είναι ντυμένος με αυτά, διότι είναι εκ φύσεως αυτουργός του φωτός.

Ο Μωυσής είναι ο δούλος, ο Χριστός ο Δεσπότης και Κύριος. Η λαμπρότητα του προσώπου του Μωυσή είναι ασυγκρίτως κατώτερη από τη λαμπρότητα του Χριστού. Δεν μπορεί να συγκριθεί το πλάσμα με τον Πλάστη. Ο Μωυσής έλαμψε στο πρόσωπο, χωρίς να έχει ο ίδιος αφ' εαυτού το φως και τη δόξα. Πήρε φως και λάμψη έξωθεν, από τον γνώφο, από ένα σκοτεινό σύννεφο δηλαδή, επειδή συνομίλησε με τον Θεό. Ήταν ο φίλος του Θεού, ο Κύριος μιλούσε μαζί του «ενώπιος ενωπίω», όπως μιλάει κάποιος «προς τον εαυτού φίλον».

Όμως ο Χριστός, ως Υιός Μονογενής του Θεού Πατρός, λάμπει ως ήλιος, αφού είναι «το φως το αληθινόν, το φωτίζον πάντα άνθρωπον ερχόμενον εις τον κόσμον». Είναι η πηγή του φωτός, το φως των αγγέλων και των ανθρώπων. Αυτουργός και δημιουργός και κάθε κτιστού φωτός

(ηλίου, σελήνης, άστρων). Δεν αναβλύζει μόνο από το πρόσωπό του η δόξα της Θεότητάς του, αλλά από όλα τα μέλη του θεωμένου σώματός του. Και είναι ντυμένος ολόκληρος με φως, κατά τον προφητικό λόγο του Δαβίδ: «Αναβαλλόμενος φως ως ιμάτιον» (Ψαλμ. 103:2).

Και ο μεν Μωυσής «έπαθε» τη μεταμόρφωσή του στο Σινά, διότι, ως δέκτης, απλώς φωτίσθηκε από έξω, από το φως του Θεού. Ο δε Χριστός, ως κάτοχος και πάροχος των θείων ενεργειών, «ενήργησε» τη Μεταμόρφωση στον εαυτό του, διότι «οίκοθεν», από μέσα του, αφ' εαυτού, είχε τη λαμπρότητα εκείνη.

Το φως του αυτό επιθυμεί διακαώς να μεταδώσει και σε μας, όπως τότε στον εκλεκτό φίλο του, τον Μωυσή. Αν βέβαια το θέλουμε και μεις.

Από το περιοδικό ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ, αρ. φ. 433, Αύγ. 2019.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>